

vante til at anse det Sidste som en selvfølgelig Sag, medens man er saa uvant med det Første, at man antager det for umuligt at sammenstille Sligt. Det er imidlertid slet ikke umuligt; det er aldeles ikke saa urimeligt at sammenstille dette. Efter min fulde Overbevisning ere vi komne til at gaa alt for doktrincert tilværks i alle saadanne Forhold, idet man alt for lidt har paaagtet, hvad man muligen kunde gjøre for vor materielle Udvikling, og navnlig da for vort Fisserivæsen. I den Henseende er der slet alt for lidt her til Lands. Der er jo ikke stor Forskjel paa at yde en Hjælp som denne og at yde Hjælp f. Ex til et Broanlæg, til et Stykke Havneanlæg eller deslige. Begge Dele ster, skjøndt det er under en forskjellig Form, i det samme Diemed, nemlig til Fisseriets Fremme paa det giene Sted, og jeg kan derfor ikke se nogen Grund til at gjøre Ophævelser derover. Det er jo altid efter Omstændighederne, man gaar frem, og det er ofte forekommet mig, at man vilde kunne hjælpe Fisseriet umaadelig frem, dersom man kunde træffe det rette Sted med sin Hjælp til en Baad eller deslige, som Fattigfolk kunde trænge til for at drive dette Erhverv. — Det er disse Bemærkninger, jeg har at gjøre til den høitærede Ministers Bemærkninger angaaende Vædringsforslagene. Der er flere Punkter, angaaende hvilke jeg har maattet henvise til Betænkningen, efter som det Affnit, vi behand'le, er saa fyldigt; men der er et enkelt Punkt, som er bragt temmelig udførlig paa Bane — navnlig af det ærede Medlem for Socy Amts 3die Valgkreds (Lauber) — og hvorom jeg skal tillade mig at sige et Par Ord. Med Hensyn til Enkeltighederne skal jeg henvise til, hvad Udvalget siger til Slutningen, nemlig at det ikke har havt Leilighed til at holde Samraad med Indenrigsministeren om denne Sag, men har dog troet at burde optage disse Bemærkninger i Betænkningen for at kunne faae Spørgsmaalet bragt under Overveielse. Man har forholdsvis sig refererende med Hensyn til Enkeltighederne i Sagen; men jeg tillod mig dog at paaftaa Et og venter, at den høitærede Minister vilde udtale sig om dette Moment, nemlig at han ikke — for mit Vedkommende er jeg overbevist derom — i Loven af 24de Mai 1875 har Bemyndigelse til at give Bevilling til en stor bekostelig Odførelse af en ny Banegaard helt eller delvis for den sjællandske Jernbane, uden paa ny at gaa til Lovgivningsmagten. Derfor siger man, at man ønsker at udtale sig imod, „at der gives Tilladelse til Foranstaltninger og Arbejder, som ikke ere fornødne for Havnebanen som saadan, men som staa i Forbindelse med en Plan til Udvidelse af Kjøbenhavns Banegaard, hvorom Rigsdagen endnu ikke har taget sin Beslutning“, og der tilføies i Slutningen af samme Stykke, „at der er al Anledning til at være opmærksom paa, at Sa-

gen ikke føres ind i et Spor, hvorved Lovgivningsmagtens Beslutning indirekte foregribes“. Den Lov, der bemyndiger Ministeren til at lade en Bane gaa ned til Havnen fra Banegaarden, er en Lov med en vis indskrænket Bemyndigelse. Hvis der af denne Lov kan udledes Foranstaltninger, hvorved der fremkommer meget betydelige Bekostninger, og som ved deres hele Udførelse og Plan kunne have meget alvorlige Følger i Fremtiden, kan muligvis Staten til den Tid staa som Eier af Banen; men hvad enten den gjør det eller ikke, er det en Sag af saa stor Betydning, at man maa tage sig i Agt. Den Bemyndigelse, Ministeren har, kan ikke udvides for dette Tilfælde, uden at man paa ny maa komme til Rigsdagen, og jeg skulde tage meget feil, om ikke denne Betragtning er tiltraadt af Jernbanebestyrelsen selv saavel af dens Flertal som af dens Mindretal. Jeg kunde derfor ønske — det er Hovedpunktet i vor Omtale af denne Sag —, at Ministeren ved en Udtalelse vil flaa fast, at han er enig med Finantsudvalget i denne Betragtning; man kan da siden tale om de øvrige Punkter. Jeg vil indrømme den høitærede Minister, at han, naar han har Love, udfører dem paa sit Ansvar; men naar man mener, at der kunde komme Misforstaaelse tilstede om Opfattelsen af Loven, turde det ikke være unyttigt ved Behandlingen at blive gjort opmærksom derpaa. Selv om det kun er en enkelt af Rigsdagens Afdelinger, som gjør det, kan man neppe sige, at det ikke har Videre at betyde, thi den høitærede Minister vil dog vist være enig i, at med Hensyn til den Slags Sager, alle Bevillingsfager, har Folkethinget som bekendt Hovedindflydelsen, og at det derfor er meget nyttigt for en Minister, for saa vidt han engagerer Staten med Pengesforpligtelser, Garantiforpligtelser, Renteforpligtelser og deslige, at have Folkethinget for sin Opfattelse, naar han ikke kan faae begge Rigsdagens Afdelinger med sig. En Uttring af den høitærede Minister syntes rigtignok at tyde i en anden Retning. Jeg skal tilføie, at jeg angaaende dette Spørgsmaal, som angaar et Hovedpunkt i denne Behandling, vedrørende Jernbanerne, kunde ønske, at den høitærede Minister vilde udtale sig saaledes, at man kom til at forstaa, at der ikke længere er Meningsforskjel derom mellem Ministeren paa den ene Side og Jernbanebestyrelsen og Finantsudvalget paa den anden Side, forudsat at jeg forstaaar rigtig, naar jeg mener, at Jernbanebestyrelsen erkjender, at Rigsdagens Botum skal til, hvis man skal gaa ind paa nogen af de Planer, her ere omtalte.

Judenrigsministeren (Steel): Jeg kan ikke erklære mig enig med den ærede Ordfører for Finantsudvalget i, at Loven af 24de Mai 1875 kan forklæres paa den Maade, han har anført. Jeg ønsker iøvrigt ikke at komme ind